HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

16 iulie 2026 *

„Trimitere preliminară – Directiva 2000/31/CE – Articolul 1 alineatul (5) – Domeniu de aplicare – Excluderea activităților de jocuri de noroc – Publicitate pentru jocuri de noroc – Stocare-hosting a unei asemenea publicități – Articolul 14 – Regimul de răspundere a furnizorilor de servicii de stocare-hosting – Rol activ – Contractul comercial încheiat între furnizorul de servicii de stocare-hosting și destinatarul serviciului”

În cauza C-421/24,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Consiglio di Stato (Consiliul de Stat, Italia), prin decizia din 11 iunie 2024, primită de Curte la 14 iunie 2024, în procedura

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM)

împotriva

Google Ireland Ltd,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din doamna K. Jürimäe (raportoare), președintă de cameră, domnul K. Lenaerts, președintele Curții, îndeplinind funcția de judecător al Camerei a doua, și domnii F. Schalin, M. Gavalec și Z. Csehi, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: doamna E. Sartori, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 10 septembrie 2025,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Google Ireland Ltd, de F. Angeloni, A. Bellan, M. Berliri și G. Gelera, avvocati;

– pentru guvernul italian, de S. Fiorentino, în calitate de agent, asistat de R. Guizzi și F. Varrone, avvocati dello Stato;

* Limba de procedură: italiana.

– pentru guvernul belgian, de C. Jacob și L. Van den Broeck, în calitate de agenți, asistați de V. Ramognino, avocat, R. Verbeke și P. Vlaemminck, advocaten;

– pentru guvernul ceh, de A. Edelmannová, M. Smolek și J. Vláčil, în calitate de agenți;

– pentru guvernul portughez, de P. Barros da Costa, L. Medeiros și A. Silva Coelho, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de L. Armati, P. A. Messina și J. Szczodrowski, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 27 noiembrie 2025,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 1 alineatul (5) și a articolului 14 din Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (Directiva privind comerțul electronic) (JO 2000, L 178, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 29, p. 257).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Google Ireland Ltd (denumită în continuare „Google”), societate de drept irlandez, pe de o parte, și Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (Autoritatea de Supraveghere a Comunicațiilor, Italia) (denumită în continuare „AGCOM”), pe de altă parte, în legătură cu o amendă pe care aceasta a aplicat-o Google pentru publicitatea și promovarea site-urilor de jocuri de noroc.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Considerentele (12), (16), (21) și (42) ale Directivei 2000/31 au următorul cuprins:

„(12) Este necesară excluderea anumitor activități din sfera de aplicare a prezentei directive, din considerentul că libera prestare a serviciilor în aceste domenii nu poate fi garantată, în acest stadiu, în cadrul [T]ratatului [FUE] sau al legislației secundare existente. Excluderea acestor activități nu împiedică folosirea oricăror instrumente necesare pentru buna funcționare a pieței interne. […]

[…]

(16) Excluderea jocurilor pe bani din sfera de aplicare a prezentei directive se referă numai la jocurile de noroc, loteriile și tranzacțiile de tip pariu a căror miză are valoare monetară. Aceasta nu se referă la concursurile sau jocurile promoționale care au drept scop încurajarea vânzării de bunuri sau de servicii și pentru care plățile, în cazul în care se efectuează, servesc numai pentru achiziționarea bunurilor sau serviciilor promovate.

[…]

(21) Întinderea domeniului coordonat nu aduce atingere viitoarei armonizări comunitare privind serviciile societății informaționale și legislației viitoare adoptate la nivel național în conformitate cu legislația comunitară. Domeniul coordonat reglementează numai cerințele referitoare la activitățile online, cum ar fi informarea online, publicitatea online, cumpărăturile online, încheierea de contracte online și nu privesc cerințele juridice ale statelor membre referitoare la bunuri, cum ar fi standardele de securitate, obligațiile privind etichetarea ori răspunderea în materie de bunuri sau cerințele statelor membre referitoare la livrarea sau transportul bunurilor, inclusiv distribuirea produselor medicamentoase. […]

[…]

(42) Derogările în materie de răspundere prevăzute în prezenta directivă se referă numai la cazurile în care activitatea furnizorului de servicii în cadrul societății informaționale se limitează la procesul tehnic de exploatare și de a acorda acces la o rețea de comunicații cu privire la care informațiile furnizate prin terți sunt transmise sau stocate temporar, exclusiv în scopul de a îmbunătăți eficacitatea transmiterii. Această activitate are caracter pur tehnic, automat și pasiv, ceea ce implică faptul că furnizorul de servicii ale societății informaționale nu cunoaște și nici nu controlează informațiile transmise sau stocate.”

4 Articolul 1 din această directivă, intitulat „Obiectiv și sferă de aplicare”, prevede:

„(1) Prezenta directivă își propune să contribuie la buna funcționare a pieței interne prin asigurarea liberei circulații a serviciilor societății informaționale între statele membre.

(2) Prezenta directivă apropie, în măsura necesară atingerii obiectivelor prevăzute la alineatul (1), anumite dispoziții de drept intern aplicabile serviciilor societății informaționale în ceea ce privește piața internă, stabilirea furnizorilor de servicii, comunicările comerciale, contractele încheiate prin mijloace electronice, răspunderea intermediarilor, codurile de conduită, soluționarea extrajudiciară a litigiilor, acțiunile în justiție și cooperarea între statele membre.

[…]

(5) Prezenta directivă nu se aplică în:

(a) domeniul fiscal;

(b) chestiunile referitoare la serviciile societății informaționale reglementate de Directivele 95/46/CE [a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO 1995, L 281, p. 31, Ediție specială, 13/vol. 17, p. 10)] și 97/66/CE [a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 1997 privind prelucrarea datelor personale și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor (JO 1998, L 24, p. 1)];

(c) chestiunile referitoare la acordurile sau practicile aflate sub incidența dreptului privind înțelegerile;

(d) următoarele activități de servicii ale societății informaționale:

– activitățile notarilor sau profesiilor echivalente, în măsura în care acestea presupun o participare directă și specifică exercitării autorității publice;

– reprezentarea unui client și apărarea intereselor acestuia în instanță,

– activitățile de jocuri pe bani care implică mize cu valoare monetară în jocuri de noroc, inclusiv loterii și tranzacții de tip pariu.”

5 Articolul 3 din directiva menționată, intitulat „Piața internă”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Fiecare stat membru garantează că serviciile societății informaționale prestate de un furnizor de servicii stabilit pe teritoriul său respectă dispozițiile de drept intern aplicabile în statul membru în cauză și relevante pentru domeniul coordonat.

(2) Statele membre nu pot restrânge libera circulație a serviciilor societății informaționale din alte state membre invocând motive relevante pentru domeniul coordonat.”

6 Secțiunea 4 din capitolul II din Directiva 2000/31, referitoare la răspunderea furnizorilor de servicii intermediari, cuprinde articolele 12-15 din această directivă. Articolul 14, intitulat „Stocarea-hosting”, prevede:

„(1) Statele membre veghează ca atunci când un serviciu al societății informaționale constă în stocarea informațiilor furnizate de un destinatar al serviciului, furnizorul acelui serviciu să nu fie responsabil pentru informațiile stocate la cererea unui destinatar al serviciului, cu condiția ca:

(a) furnizorul să nu aibă cunoștință despre activitatea sau informația ilicită, iar în ceea ce privește acțiunile în daune, să nu aibă cunoștință de fapte sau circumstanțe din care să rezulte că activitatea sau informația este vădit ilicită

sau

(b) furnizorul, din momentul în care ia cunoștință despre acestea, acționează prompt pentru a elimina informațiile sau pentru a bloca accesul la acestea.

(2) Alineatul (1) nu se aplică atunci când destinatarul serviciului acționează sub autoritatea sau sub controlul furnizorului.

(3) Prezentul articol nu afectează posibilitatea ca o instanță judecătorească sau o autoritate administrativă să impună furnizorului de servicii, în conformitate cu cadrul legislativ din statele membre, să pună capăt unei încălcări sau să o prevină și nici nu afectează posibilitatea ca statele membre să instituie proceduri de reglementare a eliminării informațiilor sau blocării accesului la acestea.”

Dreptul italian

7 Articolul 9 din decreto-legge n. 87 – Disposizioni urgenti per la dignità dei lavoratori e delle imprese (Decretul-lege nr. 87 – Dispoziții urgente pentru demnitatea lucrătorilor și a întreprinderilor) din 12 iulie 2018 (GURI nr. 161 din 13 iulie 2018, denumit în continuare „Decretul-lege nr. 87/2018”) interzice orice formă de publicitate, chiar indirectă, pentru jocurile

sau pariurile cu câștiguri în bani, precum și pentru jocurile de noroc, efectuată în orice formă și pe orice suport, inclusiv evenimente sportive, culturale sau artistice, emisiuni de televiziune sau de radio, presa cotidiană și periodicele, publicații în general, afișaje și canale de informare digitale și telematice, inclusiv medii sociale. În cazul încălcării acestei interdicții, comitentului, proprietarului mijlocului sau al site-ului de difuzare sau de destinație și organizatorului manifestației, evenimentului sau activității li se aplică o amendă administrativă egală cu 20 % din valoarea sponsorizării sau a publicității și, în orice caz, de cel puțin 50 000 de euro pentru fiecare încălcare.

Litigiul principal și întrebările preliminare

8 Printr-o decizie din 19 iulie 2022, AGCOM, autoritatea italiană de supraveghere în domeniul comunicațiilor, a aplicat societății Google o amendă administrativă în cuantum de 750 000 de euro pentru încălcarea articolului 9 din Decretul-lege nr. 87/2018, care interzice orice formă de publicitate, chiar indirectă, pentru jocurile de noroc, efectuată în orice formă și pe orice suport.

9 AGCOM a reproșat Google că a permis promovarea unor site-uri internet de jocuri de noroc, prin intermediul unor materiale video publicate de un creator de conținut pe cinci canale ale platformei video online YouTube (denumită în continuare „platforma YouTube”). În plus, fiecare dintre aceste canale prezenta materiale video prin care utilizatorii, indiferent de vârstă, erau invitați să trimită materiale video care să indice propriile câștiguri, astfel încât să permită acestui creator de conținut, în schimbul unei remunerații plătite utilizatorilor respectivi, să difuzeze materiale video care evidențiau cele mai mari câștiguri obținute. Pe lângă aplicarea amenzii, AGCOM a obligat Google să elimine de pe platforma YouTube 630 de materiale video ale creatorului de conținut menționat, precum și materialele video ale acestuia cu un conținut similar care încălcau de asemenea interdicția prevăzută la articolul 9 din Decretul-lege nr. 87/2018.

10 Google a introdus o acțiune împotriva acestei decizii la Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Tribunalul Administrativ Regional din Lazio, Italia). Această instanță a considerat că Google nu a încălcat dispozițiile articolului 9 din Decretul-lege nr. 87/2018. Astfel, instanța menționată a calificat serviciile oferite de platforma YouTube drept servicii de stocare-hosting și a dedus de aici că Google trebuia să beneficieze de exonerarea de răspundere prevăzută de dispozițiile dreptului italian care au transpus articolul 14 din Directiva 2000/31.

11 AGCOM a introdus apel împotriva deciziei pronunțate de aceeași instanță la Consiglio di Stato (Consiliul de Stat, Italia), care este instanța de trimitere. În susținerea apelului, AGCOM arată că Directiva 2000/31 nu se aplică publicității în discuție în litigiul principal, dat fiind că articolul 1 alineatul (5) din această directivă exclude din domeniul său de aplicare activitățile de jocuri de noroc.

12 Google susține că, dimpotrivă, directiva menționată este aplicabilă. Excluderea prevăzută la articolul 1 alineatul (5) din aceeași directivă nu ar privi furnizorii de servicii de stocare-hosting, ci numai furnizorii de servicii de jocuri de noroc. Pe de altă parte, Google consideră că nu este obligată, în calitatea sa de furnizor de servicii de stocare-hosting, să verifice conținutul materialelor video care sunt publicate pe platforma sa YouTube. În aceste condiții, decizia AGCOM ar impune o cenzură și ar restrânge atât libertatea de exprimare a utilizatorilor acestei platforme, cât și libera prestare a serviciilor de către Google.

13 Instanța de trimitere are îndoieli cu privire la aplicabilitatea Directivei 2000/31 la situația de fapt în discuție în litigiul principal. Din considerentul (21) a doua teză al acesteia ar reieși că publicitatea online trebuie considerată o activitate online, în sensul acestei directive. Astfel, s-ar putea deduce din articolul 1 alineatul (5) litera (d) a treia liniuță din directiva menționată că legiuitorul Uniunii Europene a înțeles să lase în afara sferei de aplicare a aceleiași directive toate activitățile din sectorul jocurilor de noroc, inclusiv publicitatea online la acestea.

14 În ipoteza în care Curtea ar statua că Directiva 2000/31 este aplicabilă activității în discuție în litigiul principal, instanța de trimitere intenționează să adreseze Curții o a doua întrebare privind domeniul de aplicare al regimului derogatoriu de răspundere, prevăzut la articolul 14 din această directivă.

15 În această privință, instanța de trimitere ridică problema dacă Google poate beneficia de acest regim, dat fiind că a încheiat cu creatorul de conținut în cauză un acord de parteneriat comercial („YouTube Partner Program”, denumit în continuare „parteneriatul comercial”) în cadrul căruia Google nu s-ar limita să aibă un rol pur tehnic și neutru în ceea ce privește conținutul publicat online. Acest parteneriat comercial ar prevedea, pe de o parte, împărțirea veniturilor obținute din publicitatea difuzată înainte de fiecare material video al acestui creator de conținut și încasate de Google. Pe de altă parte, Google ar primi în mod direct plăți de la abonații canalelor respectivului creator de conținut și le-ar vărsa acestui creator. În scopul încheierii parteneriatului comercial menționat, același creator de conținut ar trebui să îndeplinească anumite condiții stabilite de Google. În special, el ar trebui să depășească anumite praguri referitoare la numărul de abonați și la orele de vizionare a materialelor sale video. În plus, înainte de a încheia un asemenea acord de parteneriat comercial cu un creator de conținut pe platforma YouTube, Google ar efectua și un control al conținutului materialelor video examinând tematica canalului, materialele video cele mai vizionate sau cele mai recente și metadatele (titluri, descrieri etc.) acestor materiale video. Acest control nu ar consta însă într-un control complet al tuturor materialelor video de pe acest canal.

16 Instanța de trimitere amintește că articolul 14 din Directiva 2000/31 nu este aplicabil decât unui furnizor de servicii de stocare-hosting care joacă un rol „neutru”, limitându-se să aibă un rol pur tehnic. Or, în opinia acestei instanțe, având în vedere controlul asupra conținutului creatorilor exercitat de Google și „optimizarea” activității comerciale a acestor creatori prin împărțirea veniturilor cu aceștia, poziția Google nu poate fi considerată „neutră”.

17 În aceste condiții, Consiglio di Stato (Consiliul de Stat) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) În conformitate cu articolul 1 alineatul (5) din Directiva 2000/31, regimul răspunderii furnizorilor de servicii de stocare-hosting prevăzut la articolul 14 din aceeași directivă se aplică activităților legate de publicitatea online pentru jocuri sau pariuri cu câștiguri în bani, precum și publicității pentru jocurile de noroc?

2) Regimul răspunderii prevăzut la articolul 14 din Directiva 2000/31 se aplică unui furnizor de servicii de stocare-hosting, așa cum este Google, în raport cu conținutul publicat de titularii canalelor YouTube, cu care Google a încheiat acordul de parteneriat comercial descris mai sus?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

18 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 1 alineatul (5) litera (d) a treia liniuță din Directiva 2000/31 trebuie interpretat în sensul că un serviciu al societății informaționale care constă în stocarea-hosting online de materiale video intră în domeniul de aplicare al acestei directive atunci când aceste materiale video conțin publicitate pentru jocuri de bani care implică mize cu valoare monetară în jocuri de noroc, în sensul acestei dispoziții.

19 Trebuie amintit că din articolul 1 alineatele (1) și (2) din Directiva 2000/31 reiese că aceasta urmărește să contribuie la buna funcționare a pieței interne. Pe de o parte, ea creează un cadru juridic care asigură libera circulație a serviciilor societății informaționale între statele membre și care constă în special în aplicarea mecanismului prevăzut la articolul 3 alineatele (1) și (2) din această directivă, în temeiul căruia, în domeniul coordonat, serviciile societății informaționale sunt reglementate numai în statul membru pe teritoriul căruia sunt stabiliți furnizorii acestor servicii. Pe de altă parte, directiva menționată prevede, în special în capitolele II și III, dispoziții care apropie, în măsura necesară realizării acestui obiectiv, anumite dispoziții naționale aplicabile acestor servicii (Hotărârea din 16 iunie 2026, WebGroup Czech Republic ș.a, C-188/24 și C-190/24, EU:C:2026:492, punctul 54).

20 Articolul 1 alineatul (5) litera (d) din Directiva 2000/31 prevede că această directivă nu se aplică „activităților" serviciilor societății informaționale enumerate în această dispoziție, printre care figurează, la a treia liniuță a acesteia, „activitățile de jocuri pe bani care implică mize cu valoare monetară în jocuri de noroc, inclusiv loterii și tranzacții de tip pariuri". În plus, considerentul (16) al directivei menționate precizează că excepția prevăzută la această a treia liniuță nu se referă la concursurile sau jocurile promoționale care au drept scop încurajarea vânzării de bunuri sau de servicii și pentru care plățile, în cazul în care se efectuează, servesc numai pentru achiziționarea bunurilor sau serviciilor promovate.

21 Potrivit unei jurisprudențe constante, pentru interpretarea unei dispoziții de drept al Uniunii, este necesar să se țină seama nu numai de modul de redactare a unei astfel de dispoziții, ci și de contextul său și de obiectivele urmărite prin reglementarea din care aceasta face parte (a se vedea Hotărârea din 6 octombrie 1982, Cilfit ș.a., 283/81, EU:C:1982:335, punctul 20, și Hotărârea din 19 decembrie 2024, Ford Italia, C-157/23, EU:C:2024:1045, punctul 42).

22 În această privință, trebuie arătat că din modul de redactare a articolului 1 alineatul (5) litera (d) a treia liniuță din Directiva 2000/31, din contextul în care se înscrie această dispoziție, precum și în special din obiectivul urmărit de dispoziția respectivă reiese că excluderea pe care o prevede acoperă nu numai jocurile de noroc ca atare, ci și activitățile legate intrinsec de aceste jocuri de noroc și în special activitatea care constă în publicitatea online pentru jocurile de noroc, în sensul dispoziției menționate.

23 Astfel, pe de o parte, atât această excludere, cât și celelalte excluderi prevăzute la articolul 1 alineatul (5) din această directivă sunt formulate în termeni largi, ceea ce arată că „domeniile", „chestiunile" și „activitățile" prevăzute la acest articol trebuie înțelese în sens larg (a se vedea Hotărârea din 27 aprilie 2022, Airbnb Ireland, C-674/20, EU:C:2022:303, punctul 29).

24 Pe de altă parte și înainte de toate, din considerentul (12) al directivei menționate reiese că articolul 1 alineatul (5) din aceasta urmărește să excludă anumite activități din sfera de aplicare a acesteia, ținând seama de faptul că libera prestare a serviciilor în aceste domenii nu poate fi garantată, în acest stadiu, în raport cu Tratatul FUE sau cu dreptul derivat existent. Astfel, în ceea ce privește în special activitățile de jocuri de bani care implică mize cu valoare monetară în jocuri de noroc, Curtea a statuat deja că reglementarea jocurilor de noroc face parte dintre domeniile în care există divergențe considerabile de ordin moral, religios și cultural între statele membre. În lipsa unei armonizări a Uniunii în materie, este de competența fiecărui stat membru să aprecieze în aceste domenii, potrivit propriei scări de valori, cerințele pe care le presupune protecția intereselor în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 martie 2023, Recreatieprojecten Zeeland ș.a., C-695/21, EU:C:2023:144, punctul 14, precum și jurisprudența citată).

25 Or, pentru a garanta marja de manevră de care trebuie să dispună statele membre pentru a putea reglementa în mod eficient domeniul jocurilor de noroc potrivit propriilor scări de valori, aceste state trebuie să poată reglementa toate activitățile legate intrinsec de acest domeniu, inclusiv publicitatea aferentă, cu respectarea dreptului Uniunii.

26 Rezultă că articolul 1 alineatul (5) litera (d) a treia liniuță din Directiva 2000/31 trebuie interpretat în sensul că această directivă nu este aplicabilă activității care constă în publicitatea online pentru jocurile de noroc, în sensul acestei dispoziții.

27 Cu toate acestea, nu rezultă însă că activitatea de stocare-hosting online a unei asemenea publicități este de asemenea acoperită de excluderea prevăzută la articolul 1 alineatul (5) litera (d) a treia liniuță din Directiva 2000/31.

28 Astfel, spre deosebire de activitatea care constă în publicitatea online pentru jocurile de noroc, activitatea de stocare-hosting online nu este legată în mod intrinsec de aceste jocuri de noroc. Această din urmă activitate, care constă pur și simplu în stocarea conținuturilor furnizate de un destinatar al serviciului, este, în principiu, neutră în raport cu conținuturile stocate și nu diferă în funcție de natura acestora. Într-adevăr, activitatea de stocare-hosting online a publicității pentru jocuri de noroc, în sensul acestei dispoziții, nu diferă de activitatea de stocare-hosting a altor tipuri de publicitate sau, în sens mai larg, a altor conținuturi. În special, această activitate nu are o legătură directă cu jocurile de noroc respective și nu urmărește să le promoveze.

29 În aceste condiții, după cum subliniază în esență domnul avocat general la punctul 34 din concluzii, nu este necesar să se excludă din domeniul de aplicare al acestei directive activitatea de stocare-hosting online a publicității pentru jocuri de noroc pentru a permite statelor membre să desfășoare, dacă doresc și potrivit propriilor scări de valori, o politică de extindere controlată a jocurilor de noroc.

30 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 1 alineatul (5) litera (d) a treia liniuță din Directiva 2000/31 trebuie interpretat în sensul că un serviciu al societății informaționale care constă în stocarea-hosting online de materiale video intră în domeniul de aplicare al acestei directive chiar și atunci când aceste materiale video conțin publicitate pentru jocuri de bani care implică mize cu valoare monetară în jocuri de noroc, în sensul acestei dispoziții.

Cu privire la a doua întrebare

31 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 14 din Directiva 2000/31 trebuie interpretat în sensul că se aplică operatorului unei platforme de materiale video online care a încheiat cu o persoană ce utilizează această platformă pentru difuzarea de materiale video pe un canal dedicat un acord de parteneriat comercial ce prevede împărțirea veniturilor din publicitate și care, în cadrul încheierii sau al executării acestui acord, a efectuat o examinare a conținutului acestui canal, în special a tematicii sale principale, a materialelor video celor mai vizionate sau celor mai recente ori a metadatelor pe care le conțin aceste materiale video.

32 Articolul 14 alineatul (1) din Directiva 2000/31 stipulează că statele membre veghează ca, atunci când un serviciu al societății informaționale constă în stocarea informațiilor furnizate de un destinatar al serviciului, furnizorul acelui serviciu să nu fie responsabil pentru informațiile stocate la cererea unui destinatar al serviciului. În această privință, furnizorul nu trebuie să aibă cunoștință reală despre activitatea sau informația ilicită, iar în ceea ce privește acțiunile în daune, să nu aibă cunoștință despre fapte sau circumstanțe din care să rezulte că activitatea sau informația este vădit ilicită sau, dacă are cunoștință despre acestea, furnizorul trebuie să acționeze prompt pentru a elimina informațiile sau pentru a bloca accesul la acestea.

33 Definiția noțiunii de „stocare-hosting” care figurează la acest articol 14 alineatul (1) nu exclude posibilitatea ca un serviciu care are de asemenea ca obiect difuzarea sau schimbul de informații stocate să intre, în anumite condiții, în sfera acestei noțiuni. Cu toate acestea, faptul că serviciul furnizat de un operator include stocarea informațiilor care îi sunt transmise nu este suficient în sine pentru a concluziona că acest serviciu aparține în orice ipoteză domeniului de aplicare al articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2000/31 (Hotărârea din 16 iunie 2026, WebGroup Czech Republic ș.a., C-188/24 și C-190/24, EU:C:2026:492, punctele 106 și 107, precum și jurisprudența citată).

34 Pentru ca aceasta să fie situația, este esențial ca furnizorul serviciului în cauză să fie un „furnizor intermediar”, în sensul articolelor 12-14 din Directiva 2000/31. În această privință, din considerentul (42) al directivei menționate rezultă că derogările în materie de răspundere prevăzute de directivă la articolele menționate se referă numai la cazurile în care activitatea furnizorului de servicii ale societății informaționale se limitează la procesul tehnic de exploatare și de a acorda acces la o rețea de comunicații. Tot potrivit considerentului (42) menționat, această activitate are caracter pur tehnic, automat și pasiv, ceea ce implică faptul că furnizorul respectiv nu cunoaște și nici nu controlează informațiile transmise sau stocate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 iunie 2021, YouTube și Cyando, C-682/18 și C-683/18, EU:C:2021:503, punctul 105, precum și Hotărârea din 16 iunie 2026, WebGroup Czech Republic ș.a., C-188/24 și C-190/24, EU:C:2026:492, punctul 108).

35 Prin urmare, pentru a aprecia dacă operatorul unei platforme de partajare de materiale video poate fi exonerat, în temeiul articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2000/31, de răspunderea sa în temeiul dreptului unui stat membru pentru materiale video care conțin publicitate pentru jocuri de noroc interzise de acest drept, trebuie să se examineze în prealabil dacă rolul exercitat de acest operator este neutru, cu alte cuvinte dacă comportamentul său este pur tehnic, automat și pasiv, ceea ce implică lipsa cunoașterii ori a controlului conținuturilor pe care le stochează, sau dacă, dimpotrivă, operatorul menționat joacă un rol activ de natură să îi confere o cunoaștere sau

un control al acestor conținuturi (Hotărârea din 22 iunie 2021, YouTube și Cyando, C-682/18 și C-683/18, EU:C:2021:503, punctul 106, precum și Hotărârea din 16 iunie 2026, WebGroup Czech Republic ș.a., C-188/24 și C-190/24, EU:C:2026:492, punctul 109).

36 Având în vedere considerentul (42) al Directivei 2000/31, aceste două condiții de cunoaștere și de control trebuie înțelese ca fiind alternative și autonome una față de cealaltă (Hotărârea din 16 iunie 2026, WebGroup Czech Republic ș.a., C-188/24 și C-190/24, EU:C:2026:492, punctul 110).

37 Astfel, pe de o parte, operatorul unui serviciu al societății informaționale care controlează informațiile stocate este exclus de la beneficiul articolului 14 alineatul (1) din această directivă, chiar dacă nu ia cunoștință de aceste informații ca urmare a automatizării prelucrării lor. Or, un asemenea operator exercită un control asupra informațiilor stocate tocmai prin intermediul algoritmului utilizat. Atât timp cât a prestabilit, prin intermediul acestui algoritm, condițiile difuzării sau nedifuzării unei astfel de informații, este irelevant că acest operator nu efectuează el însuși intervenții suplimentare având ca efect promovarea, modificarea sau ștergerea informațiilor stocate în vederea difuzării lor (Hotărârea din 16 iunie 2026, WebGroup Czech Republic ș.a., C-188/24 și C-190/24, EU:C:2026:492, punctele 110 și 111).

38 În această privință, trebuie precizat că, deși, dincolo de o simplă clasificare și indexare a informațiilor în vederea unei mai bune accesibilități a acestora, algoritmul utilizat stabilește, în interesul operatorului sau al serviciului său, în ce condiții, în ce modalitate și în ce ordine de prioritate sunt difuzate sau nu aceste informații, operatorul menționat exercită un control asupra acestora, astfel încât serviciul pe care îl propune nu poate fi calificat drept „serviciu al societății informaționale [care] constă în stocarea informațiilor furnizate de un destinatar al serviciului”, în sensul articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2000/31 (Hotărârea din 16 iunie 2026, WebGroup Czech Republic ș.a., C-188/24 și C-190/24, EU:C:2026:492, punctele 112 și jurisprudența citată).

39 Pe de altă parte, atunci când activitatea operatorului unui serviciu al societății informaționale presupune ca acesta să aibă cunoștință de conținutul pe care îl stochează, operatorul respectiv este exclus din domeniul de aplicare al acestui articol 14, fără a fi necesar să se demonstreze că exercită și un control al acestui conținut.

40 În această privință, împrejurarea că operatorul unei platforme online ia cunoștință, în mod incident sau fortuit, de existența unui conținut ilicit specific într-un ansamblu de materiale video publicate pe platforma sa nu poate fi suficientă pentru a-l plasa în afara domeniului de aplicare al aceluiași articol 14. Situația este aceeași atunci când un asemenea operator este informat de un terț că un atare conținut a fost publicat pe platforma sa. În fapt, în aceste două situații, dacă operatorul respectiv ar fi exclus din acest domeniu de aplicare, articolul 14 alineatul (1) din Directiva 2000/31 ar fi lipsit de efect util întrucât această dispoziție permite tocmai furnizorului unui serviciu al societății informaționale să beneficieze de exonerarea de răspundere prevăzută de această dispoziție atunci când, având cunoștință de un conținut ilicit, acționează prompt pentru a elimina acest conținut sau pentru a bloca accesul la conținutul respectiv.

41 De asemenea, nu se poate deduce din punerea în aplicare de către operatorul unei platforme de materiale video online a unor măsuri tehnice care urmăresc detectarea, printre materialele video comunicate public pe această platformă, a unor conținuturi care contravin unor dispoziții de drept al Uniunii sau de drept național că acest operator joacă un rol activ care l-ar exclude de la

beneficiul regimului exonerării de răspundere prevăzut la articolul 14 alineatul (1) din această directivă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 iunie 2021, YouTube și Cyando, C-682/18 și C-683/18, EU:C:2021:503, punctul 109).

42 De altfel, nu se poate considera că numai o activitate a operatorului unei platforme online care îi asigură o cunoaștere exhaustivă a întregului conținut încărcat pe platforma sa este de natură să-l priveze de beneficiul exonerării de răspundere prevăzute la articolul 14 din Directiva 2000/31.

43 Dimpotrivă, din moment ce activitatea operatorului unei platforme online îl face să cunoască conținutul esențial încărcat de un utilizator pe această platformă, el nu se poate prevala de beneficiul exonerării de răspundere prevăzute la articolul 14 din Directiva 2000/31.

44 După cum Curtea a avut deja ocazia să constate, aceasta este situația atunci când operatorul unei platforme online a acordat asistență, care a constat în special în optimizarea prezentării anunțurilor publicate pe această platformă sau în promovarea lor. Astfel, în această ipoteză, operatorul nu a ocupat o poziție neutră de intermediar, ci a jucat un rol activ de natură să îi confere o cunoaștere sau un control asupra conținutului acestor anunțuri. În acest caz, el nu se poate prevala, în ceea ce privește anunțurile menționate, de derogarea de răspundere prevăzută la articolul 14 din Directiva 2000/31 (Hotărârea din 12 iulie 2011, L'Oréal ș.a., C-324/09, EU:C:2011:474, punctul 116).

45 Aceasta este situația și atunci când operatorul unei platforme de materiale video online examinează, în perspectiva încheierii unui acord de partajare a veniturilor, tematica principală a unui canal video, materialele video cele mai vizionate sau cele mai recente de pe acest canal ori metadatele pe care le conțin aceste materiale video. Chiar dacă această examinare a conținutului, indiferent dacă este automatizată sau efectuată de persoane fizice, este destinată să verifice dacă creatorul de conținut care solicită acest acord de parteneriat comercial respectă regulile stabilite de platformă pentru a avea acces la un asemenea parteneriat, ea conferă operatorului acestei platforme o cunoaștere concretă a conținutului esențial al unui ansamblu de materiale video, astfel încât el nu poate pretinde că exercită o activitate pur tehnică, automată și pasivă și că are, prin urmare, un rol de intermediar neutru.

46 În speță, din decizia de trimitere reiese că, în cadrul acordului de parteneriat comercial încheiat între operatorul platformei YouTube și anumiți creatori de conținut care publică materiale video pe un canal creat pe această platformă, Google efectuează, în cadrul încheierii sau al executării acestui acord, o examinare a conținutului esențial al acestui canal și în special a tematicii sale principale, a materialelor video celor mai vizionate sau celor mai recente ori a metadatelor pe care le conțin aceste materiale video. Această examinare a conținutului, indiferent dacă este automatizată sau efectuată de persoane fizice, este destinată în special să se verifice dacă creatorul de conținut care solicită acest acord de parteneriat comercial respectă regulile stabilite de platformă pentru a avea acces la un atare parteneriat și, prin urmare, se adaugă controalelor standard care sunt efectuate fără distincție pentru toate materialele video încărcate pe platforma YouTube. Examinarea menționată privește de asemenea originalitatea și calitatea conținuturilor. Numai în cazul în care aceste condiții specifice privind conținuturile sunt respectate, creatorul de conținut în cauză poate beneficia de sistemul de împărțire a veniturilor din publicitate propus de Google.

47 În aceste condiții și sub rezerva verificării de către instanța de trimitere, trebuie să se constate că, prin faptul că a examinat canalele YouTube în discuție în litigiul principal, Google nu putea în mod rezonabil să ignore că acestea aveau ca tematică principală jocurile de noroc și că ele conțineau numeroase materiale video care făceau publicitate unor asemenea jocuri, cu încălcarea articolului 9 din Decretul-lege nr. 87/2018.

48 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că articolul 14 din Directiva 2000/31 trebuie interpretat în sensul că nu se aplică operatorului unei platforme de materiale video online care a încheiat cu o persoană ce utilizează această platformă pentru difuzarea de materiale video pe un canal dedicat un acord de parteneriat comercial ce prevede împărțirea veniturilor din publicitate și care, în cadrul încheierii sau al executării acestui acord, a efectuat o examinare a conținutului acestui canal, în special a tematicii sale principale, a materialelor video celor mai vizionate sau celor mai recente ori a metadatelor pe care le conțin aceste materiale video.

Cu privire la cheltuielile de judecată

49 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

1) **Articolul 1 alineatul (5) litera (d) a treia liniuță din Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (Directiva privind comerțul electronic)**

trebuie interpretat în sensul că

un serviciu al societății informaționale care constă în stocarea-hosting online de materiale video intră în domeniul de aplicare al acestei directive chiar și atunci când aceste materiale video conțin publicitate pentru jocuri de bani care implică mize cu valoare monetară în jocuri de noroc, în sensul acestei dispoziții.

2) **Articolul 14 din Directiva 2000/31**

trebuie interpretat în sensul că

nu se aplică operatorului unei platforme de materiale video online care a încheiat cu o persoană ce utilizează această platformă pentru difuzarea de materiale video pe un canal dedicat un acord de parteneriat comercial ce prevede împărțirea veniturilor din publicitate și care, în cadrul încheierii sau al executării acestui acord, a efectuat o examinare a conținutului acestui canal, în special a tematicii sale principale, a materialelor video celor mai vizionate sau celor mai recente ori a metadatelor pe care le conțin aceste materiale video.

Semnături